

Prieka rašana, kalpojot mīlestībā

Elders M. Rasels Balards
no Divpadsmi apustuļu kворuma

Brāļi un māsas, es ceru, ka tie no jums, kuri viesojaties Soltleiksitijā, izmantosit iespēju, lai baudītu skaistā pavasara ziedu krāsas un smaržas Tempļa laukumā.

Pavasaris nes gaismas un dzīvības atjaunošanu — gadalaiku ritumā mums atgādinot par mūsu Kunga un Pestītāja, Jēzus Kristus, dzīvi, upuri un augšāmcelšanos, jo „visas lietas liecina par [Viņu]” (Mozus gr. 6:63).

Uz šī skaistā pavasara un tā cerības pilnā simbolisma fona pastāv nenoteikta, sarežģīta un neskaidra pasaule. Ikdienas dzīves prasības — izglītība, darbs, bērnu audzināšana, baznīcas pārvalde un aicinājumi, pasaulīgi pasākumi un pat negaidītas slimības vai traģēdijas sāpes un bēdas — var mūs nogurdināt. Kā lai mēs sevi atbrīvojam no šī izaicinājumu un neskaidrību sarežģītā tīkla, lai rastu dvēseles mieru un laimi?

Bieži vien mēs esam līdzīgi jaunam tirgotājam no Bostonas, kurš 1849. gadā, kā vēsta stāsts, kvēli iesaistījās Kalifornijas zelta drudzī. Viņš pārdeva visus savus īpašumus, lai meklētu laimi Kalifornijas upēs, kuras, kā viņam stāstīja, bija piepildītas ar tik lieliem zelta tīrradņiem, ka cilvēks knapi tos spēja panest.

Dienu pēc dienas jaunais vīrietis upē meklēja zeltu, bet neko neatrada. Viņa vienīgais guvums bija augoša akmeņu kaudze. Zaudējis drosmi un izputējis, viņš bija gatavs padoties, kad kādu dienu kāds vecs, pieredzējis meklētājs viņam teica: „Tā ir diezgan liela akmeņu kaudze, ko tu esi sakrāvis, manu zēn.”

Jaunais vīrietis atbildēja: „Šeit nav nekāda zelta. Es došos mājās.”

Staigājot pa akmeņu kaudzi, vecais meklētājs teica: „Nu, šeit ir zelts. Tev tikai jāzina, kur to atrast.” Viņš paņēma savās rokās divus akmeņus un sita tos vienu pret otru. Viens no akmeņiem pāršķēlās, atklājot vairākus zelta lāsumiņus mirdzam saules gaismā.

Pamanot pilno ādas somu, kas bija piestiprināta meklētāja jostai, jaunais vīrietis teica: „Es meklēju tādus tīrradņus, kādi ir tavā somā, nevis tikai mazus lāsumiņus.”

Vecais meklētājs pavērsa savu somu pret jauno cilvēku, kurš tajā ieskatījās, cerot saskatīt vairākus lielus tīrradņus. Viņš apstulba, redzot, ka soma bija piepildīta ar tūkstošiem zelta lāsumiņu.

Vecais meklētājs teica: „Dēls, izskatās, ka tu esi tik aizņemts, meklējot lielus tīrradņus, ka tu palaid garām izdevību piepildīt savu somu ar šiem vērtīgajiem zelta lāsumiņiem. Šo nelielo lāsumiņu pacietīga vākšana ir man nesusi lielu bagātību.”

Šis stāsts ilustrē garīgo patiesību, ko Alma mācīja savam dēlam Helamanam:

„Ar mazām un vienkāršām lietām tiek paveiktas diženas lietas; un ... ar ļoti maziem līdzekļiem Tas Kungs ... īsteno glābšanu daudzām dvēselēm” (Almas 37:6–7).

Brāļi un māsas, Jēzus Kristus evaņģēlijs ir vienkāršs, neatkarīgi no tā, cik ļoti mēs cenšamies to sarežģīt. Mums vajadzētu censties dzīvot vienkārši, brīvi no svešām ietekmēm, vērstiem uz to, kas ir pats svarīgākais.

Kas ir tās vērtīgās, vienkāršās evaņģēlija lietas, kas mūsu dzīvei piešķir skaidrību un jēgu? Kas ir tie nelielie evaņģēlija zelta lāsumiņi, kuru pacietīga vākšana mūsu dzīves laikā mūs apbalvos ar vislielāko dārgumu — dārgo mūžīgās dzīves dāvanu?

Es domāju, ka ir viens vienkāršs, bet dziļš — pat dižens — princips, kas aptver Jēzus Kristus evaņģēlija pilnību. Ja mēs no visas sirds pieņemam šo principu un to padarām par savas dzīves centru, tas mūs attīrīs un padarīs svētus, lai mēs atkal varētu dzīvot Dieva klātbūtnē.

Glābējs runāja par šo principu, kad Viņš atbildēja farizejam, kurš vaicāja: „Mācītāj, kurš ir augstākais bauslis bauslībā?”

„Bet Jēzus tam sacīja: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.

Šis ir augstākais un pirmais bauslis.

Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši”” (Mateja 22:36–40).

Vienīgi tad, ja mēs mīlam Dievu un Kristu no visas savas sirds, dvēseles un prāta, mēs spējam dalīties šajā mīlestībā ar saviem tuvākajiem laipnā rīcībā un kalpošanā — veidā, kā Glābējs mīlētu un kalpotu mums visiem, ja Viņš šodien būtu mūsu vidū.

Kad šī tīrā Kristus mīlestība — jeb žēlsirdība — apņēma mūs, mēs domājam, jūtam un rīkojamies līdzīgāk, kā Debesu Tēvs un Jēzus domātu, justu un rīkotos. Mūsu motivācija un dziļi izjustā vēlēšanās kļūst tāda kā Glābējam. Viņš izteica šo vēlēšanos Saviem apustuļiem Savas krustā sišanas priekšvakarā. Viņš teica:

„Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis. ...

No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā” (Jāņa 13:34–35).

Glābēja aprakstītā mīlestība ir aktīva mīlestība. Tā neizpaužas lielā un varonīgā rīcībā, bet drīzāk vienkāršos laipnības un kalpošanas darbos.

Pastāv neskaitāmi veidi un iespējas, kā mēs varam kalpot un mīlēt citus. Ļaujiet man ieteikt tikai dažus.

Pirmkārt, žēlsirdība sākas mājās. Vissvarīgākais princips, kam vajadzētu valdīt katrās mājās, ir dzīvot pēc Zelta likuma — Tā Kunga pamācības: „Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem” (Mateja 7:12). Atvēliet brīdi un iedomājieties, kā jūs justos, ja jūs saņemtu neapdomīgus vārdus vai rīcību. Ar savu piemēru mācīsim saviem ģimenes locekļiem mīlēt citam citu.

Cita vieta, kur mums ir milzum daudz iespēju kalpot, ir Baznīca. Mūsu bīskapijām un draudzēm vajadzētu būt vietām, kur Zelta likums vienmēr vada mūsu vārdus un rīcību citam pret citu. Savstarpēji laipna izturēšanās, atbalstošu un uzmundrinošu vārdu teikšana, un jūtīgums pret citu cilvēku vajadzībām var veidot mīlošu vienotību bīskapijas locekļu starpā. Kur ir žēlsirdība, tur nav vietas tenkām vai nelaipniem vārdiem.

Bīskapijas locekļi, gan pieaugušie, gan jaunieši, var apvienoties jēgpilnā kalpošanā, lai svētītu citu cilvēku dzīvi. Tikai pirms divām nedēļām Dienvidamerikas Ziemeļrietumu reģiona prezidents, elders Markuss B. Nešs, no Septiņdesmitajiem, ziņoja, ka, nozīmējot „garā stipros tiem, kuri ir vāji”, viņi izglābj simtiem mazaktīvo pieaugušo un jauniešu. Caur mīlestību un kalpošanu „viens aiz otra” viņi atgriežas. Šāda laipna rīcība rada stipras un paliekošas saites starp visiem iesaistītajiem — gan palīdzības sniedzējiem, gan tiem, kuriem tiek palīdzēts. Ar šādu kalpošanu saistās daudz dārgu atmiņu.

Kad es atskatos uz saviem daudzajiem gadiem Baznīcas pārvaldē, dažas no manām spilgtākajām atmiņām saistās ar palīdzības sniegšanu bīskapijas locekļiem.

Piemēram, es atceros, kad, būdams bīskaps, strādāju kopā ar vairākiem aktīviem savas bīskapijas locekļiem, tīrot skābbarības bedri staba labklājības fermā. Tas nebija patīkams uzdevums! Kāds mazāk aktīvs brālis, kurš nebija apmeklējis baznīcu daudzus gadus, bija uzaicināts pievienoties mums. Pateicoties mīlestībai un draudzībai, ko viņš juta, kad mēs kopā strādājām un sarunājāmies tajā smirdošajā skābbarības bedrē, viņš atgriezās baznīcā un vēlāk templī tika saistīts ar sievu un bērniem. Mūsu draudzība, veicot kalpošanu, bija svētījusi viņa bērnus, mazbērnus un tagad mazmazbērnus. Daudzi no viņiem ir kalpojuši misijās, ir laulāti templī un audzina mūžīgo ģimeni — liels darbs, pateicoties nelielam ierosinājumam — nelielam zelta lāsumiņam.

Trešā vieta, kur mēs varam kalpot, ir savās apdzīvotajās vietās. Ar savu mīlestību un rūpēm mēs varam sniegties pie tiem, kuriem nepieciešama mūsu palīdzība. Daudzi no jums ir uzvilkuši kreklu „Palīdzīgās rokas” un nenogurstoši strādājuši, lai mazinātu ciešanas un uzlabotu savas apdzīvotās vietas. Jaunie neprecētie pieaugušie Sendai Japānas stabā nesen ir snieguši nenovērtējamu kalpošanu, meklējot Baznīcas locekļus pēc postošās zemestrīces un cunami. Pastāv ļoti daudz kalpošanas iespēju.

Ar savu dziļi izjusto laipnību un kalpošanu mēs varam sadraudzēties ar tiem, kuriem mēs kalpojam. Pateicoties šai draudzībai, rodas labāka izpratne par mūsu veltīšanos evaņģēlijam un vēlme vairāk uzzināt par mums.

Man labs draugs, elders Džozefs B. Virtlins, runāja par šī principa spēku, kad viņš teica:

„Laipnība diženuma būtība. ... Tā ir atslēga, kas atver durvis un rada draugus. Tā mīkstina sirdis un veido attiecības, kas var ilgt visas dzīves garumā” („The Virtue of Kindness,” *Liahona*, 2005. g. maijs, 26. lpp.).

Vēl viens veids, kā mēs varam kalpot Debesu Tēva bērniem, ir veicot misionāru kalpošanu — ne tikai kā pilnlaika misionāri, bet arī kā draugi un kaimiņi. Baznīcas izaugsme nākotnē nenotiks, tikai klauvējot pie svešinieku durvīm. Tā notiks, kad Baznīcas locekļi kopā ar mūsu misionāriem, piepildīti ar Dieva un Kristus mīlestību, atpazīs vajadzības un atbildēs uz šīm vajadzībām žēlsirdīgas kalpošanas garā.

Kad mēs to darām, brāļi un māsas, sirdī godīgie sajūtīs mūsu patiesumu un mūsu mīlestību. Daudzi vēlēšies uzzināt vairāk par mums. Tad un tikai tad Baznīca augs un piepildīs visu zemi. To nevar paveikt tikai misionāri — tam nepieciešama katra Baznīcas locekļa līdzdalība un kalpošana.

Visā mūsu kalpošanā mums jābūt uztverīgiem pret Svētā Gara pamudinājumiem. Klusā, mierīgā balss darīs mums zināmu, kam nepieciešama mūsu palīdzība un kādā veidā mēs varam palīdzēt.

Prezidents Spensers V. Kimbals teica: „Ļoti būtiski, lai mēs šajā valstībā kalpotu cits citam. ... Ļoti bieži mūsu kalpošanu veido vienkāršs atbalsts vai došana ... palīdzība ikdienišķu uzdevumu veikšanā, taču kādas gan lieliskas sekas var izrietēt ... no nelieliem, taču apzinātiem darbiņiem!” (Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimbal [2006], 82. lpp.).

Un prezidents Tomass S. Monsons ir devis šādu padomu:

„Citiem cilvēkiem vienmēr ir vajadzības, un katrs no mums var darīt kaut ko, lai kādam palīdzētu.

... Ja vien mēs nezaudējam sevi kalpošanā citiem, mūsu pašu dzīvēm ir maza nozīme” (*Liahona*, „What Have I Done for Someone Today?” 2009. g. nov., 85. lpp.).

Brāļi un māsas, ļaujiet man vēlreiz uzsvērt, ka Debesu Tēva un Viņa Mīļotā Dēla vissvarīgākā īpašība, kuru mums vajadzētu vēlēties un pēc kuras mums vajadzētu tiekties, lai to iegūtu, ir žēlsirdības dāvana, „tīrā Kristus mīlestība” (Moronija 7:47). No šīs dāvanas attīstās mūsu spēja mīlēt un kalpot citiem — kā to darīja Glābējs.

Pravietis Mormons mums mācīja šīs dāvanas lielo svarīgumu un pateica, kā mēs to varam saņemt: „Tādēļ, mani mīļotie brāļi, lūdziet Tēvu ar visu savas sirds spēku, lai jūs varētu tikt piepildīti ar šo mīlestību, ko Viņš ir dāvājis visiem tiem, kas ir patiesie Viņa Dēla, Jēzus Kristus, sekotāji; lai jūs varētu kļūt par Dieva dēliem; lai, kad Viņš parādīsies, mēs būtu līdzīgi Viņam, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir; lai mums varētu būt šī cerība; lai mēs varētu tikt attīrīti tāpat kā Viņš ir šķīstis” (Moronija 7:48).

Diženas lietas tiek paveiktas ar vienkāršu un mazu lietu palīdzību. Līdzīgi nelielajiem zelta lāsumiņiem, kas laika gaitā veidojas par lielu bagātību, mūsu rīcības izpausmes nelielā un vienkāršā kalpošanā veidos dzīvi, kas piepildīta ar mīlestību pret Debesu Tēvu, veltīšanos Tā Kunga, Jēzus Kristus, darbam, un sniegs miera un prieka izjūtu katru reizi, kad mēs mīlestībā palīdzam cits citam.

Tuvojoties Lieldienu laikam, kaut mēs izrādītu savu mīlestību un pateicību par Glābēja veikto Izpirkšanu, veicot vienkāršus, līdzjūtīgus kalpošanas darbus mūsu brāļiem un māsām mājās, baznīcā un mūsu apkārtnē. Par šo es pazemīgi lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.